

Z HISTORII DIECEZJI OPOLSKIEJ (1957-1972)

Kontynuujemy rozpoczętą przed tygodniem nowennę przed inauguracją 50-lecia diecezji opolskiej. Zatrzymujemy się dziś na kolejnych kartach historii Administracji Apostolskiej Śląska Opolskiego. Wracamy do roku 1957. W rodzących się strukturach Kościoła lokalnego na ziemi Śląska Opolskiego działało już Wyższe Seminarium Duchowne Śląska Opolskiego w Nysie. Nowo wyświęceni kapłani podejmowali pracę duszpasterską i otaczali sakramentalną posługą wiernych. Nad wszystkim z troską pasterską czuwał bp Franciszek Jop. Ogrom pracy duszpasterskiej wymagał jednak, aby bp. Jopa wsparli w posłudze biskupi pomocniczy. W związku z tym, w listopadzie 1958 r. została ogłoszona nominacja ks. Waclawa Wyciska na urząd biskupa pomocniczego, a w maju 1959 na ten urząd powołano także ks. Henryka Grzondziela.

Biskup Waclaw Wycisk już przed swoją sakrą pełnił wiele ważnych funkcji. Ten wyświęcony w 1936 r. kapłan pracował najpierw jako wikariusz parafialny w Oleśnie, a potem w Bytomiu. Po wojnie został mianowany notariuszem dla Administracji Opolskiej przy jednoczesnym pełnieniu obowiązków wikariusza parafialnego oraz kapelana szpitala. Potrzeby przyszłej diecezji wymagały jednak tego, aby ks. Wycisk zdobył wykształcenie z zakresu prawa kanonicznego, dlatego został skierowany na studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Tak przygotowany, ks. Wycisk podjął obowiązki oficjała Sądu Biskupiego. Obowiązki te pełnił aż do momentu sakry biskupiej. Biskup Wycisk, choć formalnie ustanowiony biskupem pomocniczym gnieźnieńskim, faktycznie posługę swoją pełnił na terenie Śląska Opolskiego.

Ks. Henryk Grzondziel został powołany na urząd biskupa pomocniczego w czasie, kiedy pełnił posługę proboszcza w jednej z opolskich parafii. Wcześniej kapłańskie powołanie realizował jako profesor wrocławskiego seminarium, ojciec duchowny alumnów, a później jako wikariusz generalny oraz proboszcz.

Administracja Opolska pod przewodnictwem biskupów i kapłanów rozwijała się nie tylko administracyjnie i strukturalnie, lecz nade wszystko duchowo. Ważnym wydarzeniem

była pierwsza peregrynacja kopii Obrazu Jasnogórskiego, która przypadła na lata 1964-1966. Ta ważna dla całego kraju duszpasterska inicjatywa stała się również dla rodzącej się diecezji wydarzeniem o charakterze duchowym i wspólnotowym. Rzesze wiernych i kapłanów gromadziło się w kościołach na wspólnej modlitwie. W ten sposób Kościół na ziemiach Śląska Opolskiego coraz mocniej wpisywał się w życie Kościoła w Polsce, budując wspólną tożsamość opartą m.in. na kulcie maryjnym.

Szczególnym wydarzeniem dla umocnienia tej tożsamości były również obchody Milenium Chrztu Polski, które w dniach 13-14 sierpnia 1966 r. odbywały się w Opolu i Kamieniu Śląskim. Ideą kardynała Wyszyńskiego było, aby uroczystości milenijne, oprócz wydarzeń centralnych, miały również swój wymiar lokalny, stało się więc tak i na ziemiach przyszłej diecezji opolskiej.

Podjęmowane inicjatywy duchowe i administracyjne, żywotność Kościoła i sytuacja polityczna doprowadziły do nominacji 25 maja 1967 r. biskupa Franciszka Jopa na administratora apostolskiego ad nutum Sancte Sedis, a więc bezpośrednio podlegającego Stolicy Apostolskiej, co było wyrazem dążenia Watykanu do ustanowienia na tych terenach pełnoprawnej diecezji.

Rok 1970 przyniósł kolejną nominację biskupią. Nowym biskupem pomoc. niczym został mianowany dotychczasowy kanclerz ks. Antoni Adamiuk.

Tak ukształtowane struktury i życie duchowe, które owocnie i dynamicznie rozwijały się na ziemiach Śląska Opolskiego, doprowadziły do przełomowej decyzji Stolicy Apostolskiej. 28 czerwca 1972 r. papież Paweł VI ogłosił bullę, w której jednym z postanowień było utworzenie diecezji opolskiej i włączenie jej do metropolii wrocławskiej